

Tijdschrift
voor hedendaagse
Nederlandstalige
poëzie
Onder redactie
van Jozef Deleu

HET LIEGEND KONIJN

2025/2

Jaargang 23
Nummer 2
Oktober 2025

P E L C K M A N S

Inhoud

Jozef Deleu – De jager op de kim	9
----------------------------------	---

ISA ALTINK

Intuïtie	12
Gegroet	13
In dit huis is mijn familie geboren	14
Soms wil ik een stukje van mijn leven afslaan	15
Wijs met uw eerste gewonde vinger naar uw familie	16
Ergens heeft iemand een slinger aan de dag gegeven	17
Heliotropie	18
Ik stel me iemand voor...	19
En waar heb ik gezocht?...	20
Op de randen van de slaap...	21

MARIA BARNAS

Ssshr	24
Nieuws	25
Doden vallen niet	26
Evenbeeld	27

GEERT JAN BEECKMAN

ORLOG – EEN WONDE IN GESPREK 1.2.3.4	29
--------------------------------------	----

JOHAN DE BOOSE

GENADEKRUID	35
Aziatische gedichten 1.2.3.4.5.6. Epiloog	

BOB VANDEN BROECK

Het boerenpaard	44
Een zwerm spreeuwen	45
Hakselen	46
De zilverreiger	47
De buizerd	48

TSEAD BRUINJA

waaruit hoe we het doen bestaat	50
---------------------------------	----

STEFAN CLAPPAERT

Het oor	54
Taalbeschouwing	55
Een fabel (naar Leonardo Sciascia)	56

YANNICK DANGRE

BEGINNEN

Geen begin	58
Op tijd	59
Verhaaltje	60
Eeuwigheid	61
Geen einde	62

PAUL DEMETS

Belichaming 1.2.3.4.5.6.7	64
---------------------------	----

CASPAR DULLAART

Houlgate	72
Oostende	73
Waar grasland was bos	74
Ruimer moet ik ruimer nog	75
De ochtend dit onbestaanbare grijs	76
Kijk toe hoe wild	77

ANNEMARIE ESTOR

De vuurmaker	80
--------------	----

PIET GERBRANDY

Zie je die klip?	84
Op cadans van een teder koeltje in de grasmaand	85
Lig je daar lekker in zand	86
Waar niemand althans geen van ons ooit is geweest	87
Schuif jij de schuifdeuren dicht?	88

HADEWYCH GRIFFIOEN

Band	90
Verraad	91
Vacht	92
Dat er beesten langskomen	93

MARIJKE HANEGRAAF

Dag van de nevelzwam 1.2.3.4.5.6.7	96
------------------------------------	----

CHRIS HONINGH

DE HOOGSTE KRAAI

Variaties in abstractie

I. Cartografie van hoogte	104
II. Tektoniek	105
III. Metamorfose in zeven fasen	106
IV. Kraaienpoot als Ontologie	107
V. Temporele Dissonantie	108
VI. De Anatomie van Niet-Zijn	109
VII. Het Prisma van Perceptie	110
VIII. Convergentie van Tegenstellingen	111
IX. Het Ritme van Transformatie	112
X. Transcendentie van Dualiteit	113

ANTON KORTEWEG

BLADJE

Kroniek	116
Bladje vertelt	117
De Mandel	118
Andere tijden	119

FRANS KUIPERS

Zonder titel	122
(S., juni)	123
Kijker	124
Uit zee...	125
Heuvels, bomen, wolken	126

SASKIA VAN LEENDERT

Home I.II	128
Prooi I.II	130
Manier van kijken	132

MYRTE LEFFRING

Ruimte en tijd 1.2.3.4.5.6	134
----------------------------	-----

LUC C. MARTENS

Geen twijfel meer	142
De dag twijfelt nooit	143

INGE MISSCHAERT

Evenwicht	146
Nachtgeroer	147
Springtij	148
Wat Sisyphus ziet	149

ESTER NAOMI PERQUIN

En voor de allerlaatste keer	152
En voor de zoveelste keer	153
En voor de eerste keer	154
En voor de laatste keer	155
En voor de een-na-laatste keer	156

ADA VAN RAEMDONCK

Smerige duif	158
Draagbaar	160
Donker blauw	161
Smoor	163

BERT VAN RAEMDONCK

OLYMPISCHE GEDACHTEN

FIFA	166
UCI	167
FIBA	168
ITF	169
EVDV	170

PETER SWANBORN

Ondergronds	172
Draad	173
In bed – I	174
Glas	175
Weg	176
In bed – II	177
Bleek	178
Water	179
Recht	180

MAX TEMMERMAN

Zus, heengegaan	182
Zus, weergezien	183
Opwachting	184

DAVID TROCH

Een zaterdag, 14:51	188
Een zondag, 08:12	189
Een zondag, 08:55	190
Een dinsdag, 09:14	191
Een dinsdag, 10:33	192
Een donderdag, 08:37	193
Een donderdag, 14:07	194
Een vrijdag, 15:06	195
Een zaterdag, 19:22	196
Een zaterdag, 22:44	197

JABIK VEENBAAS

Oud strijdlid	200
Afscheid	201
Rouw	202
Voorstelling	203
Het raadsel der geschiedenis	204

PETER VERHELST

Elk jaar in de laatste zomerdagen...	206
Een keer in ons leven...	207
Geen idee wie uitgekozen wordt...	208

ELISE VOS

WERKTITEL PARADIJS

Zo begint het altijd	210
We zijn de wapens niet vergeten	211
Misdaad en straf	212
Hagiografie	213
Nageslacht	214
Zweren	215
Melk van dieren	216
Neerslag	217
Breinnevelen	218
Slapen	219

AKIM A.J. WILLEMS

Kathedraal	222
Eiland	223
Carnaval van rouwenden	224
Agenda	225
Halfstok	226
Necropolis	227

De jager op de kim

In april 2003 verscheen het eerste nummer van *Het Liegend Konijn*. Tien dichters werkten eraan mee. In de voorbije 23 jaargangen werd nieuwe poëzie van 525 dichters – 324 uit Nederland en 201 uit België – opgenomen. Het is werk van meesters en beloftevolle debutanten, van dichters met uiteenlopende poëtica's. De 46 nummers vormen een omvangrijke bloemlezing van onze hedendaagse poëzie.

Aanvankelijk werd aan de uitgevers van het tijdschrift een bescheiden subsidie toegekend door het Nederlandse en het Vlaamse letterenfonds. De laatste jaren werd die wegbezuinigd en moest een beroep worden gedaan op enkele mecenasen, die ik hier van harte dank zeg.

De opeenvolgende uitgevers – Van Halewyck, Meulenhoff, Polis en Pelckmans – hebben *Het Liegend Konijn* met professionele zorg op de markt gebracht. Dankzij hen was het blad beschikbaar in het hele taalgebied en daarbuiten en kende het ook een bescheiden succes. Aan hen betuig ik eveneens mijn blijvende dank.

*

Poëzie is drager van originaliteit, vrijmoedigheid en zelfstandigheid. Dichters blijven machthebbers erop wijzen dat woorden ertoe doen en dat taal niet ondergesneeuwd mag raken onder het verbalisme van de politiek en de commercie. *Het Liegend Konijn* was een open en ongebonden huis voor onze poëzie. En soms was daar enige moed voor nodig.

Voor *Het Liegend Konijn* en mij is de tijd van gaan gekomen. De jager wacht op de kim.

Adieu, lieve dichters en lezers.

Jozef Deleu
Hoofdredacteur *Het Liegend Konijn*

**ISA
ALTINK**
(GELEEN, 1994)

heeft nog geen bundel gepubliceerd.

Intuïtie

Het is juli en ik zou naar een koeler land moeten verhuizen
of ik zou naast de vogels moeten gaan liggen
die dood neervallen

Ik zou meer afstand moeten nemen van mijn leven
ik zou mooie incisies moeten maken
in het bot

Heb je enig idee, vraagt de tandarts
waarom je met je tanden knarst?

De lange vingers van haar assistente wachten
op het toetsenbord achter me

De kleine kamer ruikt naar ontsmettingsmiddel
een metalen reling verdeelt het plafond
zestien rechthoeken

Haar dunne blauwe handschoenen raken mijn tong
wanneer ze mijn mond openduwet
als een oud raamkozijn

Ik vraag me af, voor wat voelt als een lange tijd
of ze wil dat ik antwoord

Gegroet

decaan, uw naam en gezicht
ben ik vergeten, alleen uw strakke schouders
en de hoogte, ongeveer, van uw haar
peper en zout, zoals u daar zat
achter het bureau vol folders en papieren
in het kleine kantoor zonder natuurlijk
licht. Ik zag u

eenmaal, ernstig als een waarzegger
vertelde u wat mijn toekomst was.
Mijn verwachtingen waren hooggespannen
maar ik geloof dat uw glazen bol
kapot was, want nooit ben ik
in de buurt geweest van de opleiding
Interieurdesign in Hasselt. Wat dacht ik
daar te gaan doen? Vazen bij tapijten
combineren, kleuren leren, spreken
over ecru, tatami, sausen,
een heel ander huis creëren dan
dat waarin ik opgroeide. Ik hield

mijn opties open. De school hield
een powerpointpresentatie
met onze blöde namen en gezichten.
Wijsbegeerte, las ik verbaasd
onder mijn eigen gezicht
waarvan ik hoopte dat het zo snel mogelijk
in een ander zou veranderen.

Soms denk ik terug aan dat donkere
kamertje waarin ik niets
besloot, de mensen in Hasselt
die ik niet ontmoette, hoe het nu
met ze zou gaan, hoe hun slaapkamers
eruitzien, of ze zorgen hebben of eczeem,
of zij hun roeping vonden.

In dit huis is mijn familie geboren

In dit huis is mijn familie geboren
Op deze vloer zijn zwarte zaden uitgelegd

In deze kamer is de brandweer gebeld
Op dit aanrecht lagen citrusschillen In deze kast

verstoppen we de boekweit In deze mand sliep
een man Hier viel een traan op de grond of een

druppel zweet of kaarsvet Bij dit raam dacht ik
aan Neil Armstrong en neuriede een liedje

Soms wil ik een stukje van mijn leven afslaan

soms wil ik een stukje van mijn leven afslaan
als de grote teen van de David
die bezweek onder de hamer van Piero Cannata
op 15 september 1991 in de Galleria dell'Accademia
nadat daartoe opdracht was gegeven
door een veertiende-eeuwse muze genaamd Nani

arme David, met zijn katapult en zijn afgetrainde billen
de gezwollen ader in zijn nek, die ofwel duidt op grote
emotionaliteit ofwel een hartaandoening

soms wil je een stuk van je leven afslaan, niet
omdat een muze je dat in heldere bewoordingen
heeft ingefluisterd – juist vanwege het ontbreken
van ook maar enige influisteringen, juist vanwege
de ruis die, wanneer je net als Cannata
rustig op je buik op de grond gaat liggen wachten
om overmeesterd te worden, eindelijk
begint te klinken als stilte, arme Michelangelo

soms vraagt hij zich af of hij David werkelijk bevrijd heeft
ook zonder hamer kreeg de jongen last
van zwakke enkels, door de jarenlange minuscule trillingen
van de voetstappen van zijn bewonderaars
en het verkeer van auto's uit de nabije omgeving

*wijs met uw eerste gewonde vinger
naar uw familie*

ik beklim het trapje naar je wenkbrauw
wenk de schapen van jouw voorhoofd
naar mijn voorhoofd

*wijs met uw tweede gewonde vinger
naar uw land*

het lichaam valt niet, het kruimelt
neemt een standpunt in
verzamelt zich

*wijs met uw derde gewonde vinger
in alle kardinale richtingen*

ik oefen in kastanjeachtig zwijgen
beantwoord de blik van de wezel
met een nog sceptischere blik

ergens heeft iemand een slinger aan de dag gegeven
het komt je niet goed uit

een reusachtig ooglid schuift over het plein
links van je opent een koi
zijn mond aan het wateroppervlak
op zoek naar adem

als je niest denkt de kat dat je hem aanvalt
als je moest vluchten zou je hem optillen en meenemen
en dan zou hij je krabben

je zag je eigen schaduw in een glas vandaag
in de vorm van een mopsvleermuis
je wil iets groots
iets als een spronggewricht, een kathedraal
de roekeloosheid van een jonge haas
die een veld doorkruist
zonder omhoog te kijken

als je je ogen dichtdoet is het warm
en stroomt er water
tegen alle verwachtingen in
ben ook jij iemand geworden
die je niet herkent

Heliotropie

Op de trappen van het Torture Museum staat een meisje met een bijl in haar nek. Haar met zwart omrande ogen spieden over het Rokin. Hoe is ze hier verzeild geraakt, lijkt ze zich af te vragen. Of: wie wordt haar volgende slachtoffer. In mijn volgende leven wil ik een draak zijn, zegt L. Of nee, toch niet, want Poetin is geboren in het jaar van de draak. Boven haar schouder verschijnt groot en geruisloos de maan.

Gisteravond werd ik me bewust van een paradox en ging mijn geest open als een maanbloem bleef de hele nacht moeiteloos van vorm veranderen tot ik een uitdijend elektrisch veld was, zachtjes pulserend. Vanochtend kon ik de tegenstelling niet meer reconstrueren. Van het kleingeld in onze zakken kopen L en ik een broodje falafel op het Muntplein. Weer thuis steek ik per ongeluk mijn sleutel in de dichtgeschilderde tweede deur. Ik denk steeds dat daarachter nog iemand woont.

Ik stel me iemand voor
die zich in mijn hand legt als een perzik
stil en glinsterend in het donker

Ik stel me voor dat die perzik langzaam rolt
langs mijn pols, de holte van mijn elleboog, mijn oksel
en op mijn buik gaat liggen, meedeint

Ik stel me voor dat het paard in mij groeit
hoe het met fluwelen neus langs de rand, oren gespitst
de lippen behoedzaam aan de schil, 4 kilo aan bonkend hart

In de winkel blijf ik lang
bij de fruitafdeling staan

En waar heb ik gezocht? Niet veel op zeeën
wel wat in bossen, misschien tweemaal een berg.
Vannacht nog wees ik reizigers de weg naar een plek om te slapen
op kisten, matten, bedekte oppervlakten, tussen andere reizigers.
Veel bloemen waren daar niet, maar er was water, donker
waar wij ons omheen manoeuvreerden.
Zwerf ik in mijn geheugen, in een tropisch seizoen
in een wijnrood veld, naar de kust die jij
voor ons schetste: uitgestrekte weelde, bloesem
woekerend gras. Steeds mysterieuzer aan het worden
in dit beton waar je voeten verzinken. Ook ik zoek een moment
waarop ik volmaakt aanwezig was. Ben de gastvrouw
in mijn dromen die het licht uitdoet.
Die in jou een bloem denkt te zien
die je dichthoudt. Ergens is het, de weelde
dit veld vol papavers. Bloeien alleen
in het ritselend donker, alleen in de onstuimige nacht.

bij 'De Terugkeer I', J. Slauerhoff, uit *De zee een lied*

op de randen van de slaap kom je mensen tegen
die je in eerdere dromen achterliet

de bijeenkomst in het mistige weiland achter de schuur
het doorgeven van lange planken, de lage

trage lucht – de precieze toedracht ontglipt je nu even
maar je voelt ineens weer hoe verwachtingsvol
ze naar je keken, vooral hij

zijn grijze jas en de opmerkzame blik in zijn ogen
die gedurende de dag, terwijl je hen achteloos
in het mistige veld laat wachten
de beweging van je handen volgt aan je bureau

hoe je kruimels van het tafelblad veegt
hoe je één voor één je vingerkootjes laat knakken
niet opendoet als er wordt aangebeld

wanneer zijn blik je dan weer treft
in dat smalle land op de rand van de slaap
dat schaduwpaais uit zandkorrels opgetrokken
onder een stille, oogluikende maan
even doordringend als eerst, het vermoeden

dat je slechts toerist bent
hoeveel je hebt gemist

MARIA BARNAS

(HOORN, 1973)

Is ook prozaïst en beeldend kunstenaar.
Recentste bundel: *Baubaus in Bergen* (2023).